

Arrest

nr. 148 058 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 6 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 143 413 van 16 april 2015 waarbij de debatten worden heropend in de mate dat het beroep de thans enige verzoekende partij betreft en de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 augustus 2012 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen stellen dat zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om daar via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, omdat dit voor hen een immens nadeel zou opleveren. Betrokkene stellen dat dit nadeel disproportioneel zou zijn en een verplichte terugkeer de Belgische staat geen enkel voordeel zou opleveren. Betrokkenen verzuimen het echter om dit nadeel verder toe te lichten en leggen evenmin bewijzen voor die hun loutere bewering zouden kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat zij hier gestudeerd hebben, dat hun zoontje hier geboren is, dat zij lessen Nederlands hebben gevolgd, dat zij hier gewerkt hebben en dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen evenals de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van voormelde wet. Tevens werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen-schending van artikel 9 bis Vreemdelingenwet

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991-schending van artikel 9 bis Vreemdelingenwet

De regularisatie aanvraag van verzoekende partij werd verworpen omdat de dienst Vreemdelingen-zaken van oordeel is dat zij geen buitengewone omstandigheden kon aantonen.

In de ingediende aanvraag tot regularisatie, wees verzoekende partij onder meer op het volgende:

De onmogelijkheid voor verzoekers om terug te keren naar hun thuisland om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen, blijkt uit een combinatie van volgende factoren:

1. Proportionaliteit

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het verplichten van verzoekers om de aanvraag op te starten in hun thuisland een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor verzoekers. Een verplichte terugkeer van verzoekers brengt voor de Belgische staat geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoekers.

2. Integratie

Tijdens de periode van verblijf in ons land, hebben verzoekers hun uiterste best gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving. Zij verwijzen hiervoor naar hetgeen sub 'I. Feiten' werd uiteengezet, namelijk:

taallessen Nederlands .

goede contacten met vrienden;

werkbereidheid

hoge opleiding,...

Verzoekende partij heeft voldoende uitgelegd waarom het voor haar zeer moeilijk zou zijn om terug te keren naar het land van herkomst om vandaaruit een aanvraag tot regularisatie op te starten. Ook de omzendbrief (voormeld) stelt dat het niet onmogelijk moet zijn maar dat het voldoende is indien de persoon in kwestie kan aantonen dat het voor hem zeer moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Verzoekende partij roept in dat al haar integratie inspanningen verloren zouden gaan indien zij voor onbepaalde tijd zou dienen terug te keren naar haar thuisland om van daaruit de aanvraag tot regularisatie op te starten.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag op te starten in het thuisland een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor verzoekende partij.

Een verplichte terugkeer van verzoeker brengt voor de Belgische staat geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoekende partij.

Inmiddels werden zij de ouders van hun tweede kindje (geboren in oktober . ' 12)"

Om die reden is verzoekende partij van oordeel dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoordelijk zijn dat zij de aanvraag tot machtiging van verblijf in België opstart.

Deze motivering kan niet weerhouden worden,

Het middel is gegrond".

2.2. Het middel faalt naar recht voor zover in het ondersteunend betoog de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet, dat betrekking heeft op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl in casu een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie die hierop betrekking heeft kan bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoeker toont met zijn overwegend theoretisch betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

2.4. De Raad wijst er verder op dat verzoeker niet dienstig tegelijk kan stellen dat de motivering van de bestreden beslissing ontbreekt en dat ze onjuist of gebrekkig is: ofwel ontbreekt de motivering van de bestreden beslissing ofwel is er een motivering, maar is ze onjuist of gebrekkig. Wanneer verzoeker inhoudelijk kritiek geven op de bestreden beslissing gaat de Raad er van uit dat hij de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Verzoeker doet niet meer dan voor een groot deel citeren wat aangehaald werd onder het kopje "*punt II. Ontvankelijkheid, B. Toepassing in onderhavig geval*" van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, gevolgd door de stelling dat hij voldoende heeft uitgelegd waarom het voor hem zeer moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, gevolgd door de stelling dat het aangehaalde conform de "*voormelde omzendbrief*" is, gevolgd door de stelling dat integratieinspanningen verloren gaan indien hij moet terugkeren naar het land van herkomst, gevolgd door de stelling dat het voordeel voor de Staat hierbij niet opweegt tegen het nadeel voor hemzelf, maar met dit alles en de overtuiging dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden worden aangetoond, toont verzoeker niet aan dat de door de verwerende partij gedane appreciatie van de aangevoerde omstandigheden kennelijk onredelijk is of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat op geen enkel ogenblik in concreto in op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hem aangevoerde omstandigheden die kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing.

2.6. Verzoeker deelt nog mee dat hij samen met zijn echtgenote ouder werd van een tweede kindje, maar deze omstandigheid dateert van na het treffen van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan niet worden verweten een kennelijk onredelijke of met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet strijdige beslissing te hebben getroffen op grond van omstandigheden waarvan ze niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA